

"Niin jännittävä ja tiheätunnelmainen ja täydellisen
ennalta-arvaamaton, että en yksinkertaisesti pystynyt
laskemaan kirjaa käsistäni. Tätä et halua jättää väliin!"

TESS GERRITSEN

PAULA HAWKINS

Ilmainen lukunäyte

NAINEN JUNASSA

SINÄ ET TUNNE HÄNTÄ,
MUTTA HÄN TUNTEE SINUT.

OTAVA

PAULA HAWKINS

NAINEN
JUNASSA

Suomentanut Oona Timonen

Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö
Otava

RACHEL

Perjantai 5. heinäkuuta 2013

Aamu

Junaradan sivussa lojuu kasa vaatteita. Vaaleansinistä kangasta – ehkä kauluspaita – samassa mytyssä jonkin likaisenvalkean kanssa. Ne ovat luultavasti roskia, osa jostain ryteikköön salaa kipatusta jätekuormasta. Ehkä ne ovat tätä rataosuutta hoitavien työmiesten jäljiltä, heitä näkee täällä melko usein. Tai sitten ne ovat jotain ihan muuta. Äidillä oli tapana sanoa, että minulla on liian vilkas mielikuvitus, ja Tom sanoi ihan samaa. En voi sille mitään. Kun näen vilauksen tällaisista hylätyistä rievuista, likaisen T-paidan tai orvon kengän, en voi olla miettimättä, missä on kengän pari, tai jalat, jotka sopivat kenkiin.

Juna nytkähtää taas kirskuen liikkeelle, pieni

vaatekasa katoaa näkyvistä ja körötämme reipasta hölkkävauhtia eteenpäin kohti Lontoota. Joltain pääsee vaunun takaosassa tuskastunut huokaus; kello 8.04:n hidas junavuoro Ashburystä Eustoniin voi koetella paatuneimmankin työmatkalaisen kärsivällisyyttä. Matkan pitäisi kestää viisikymmentäneljä minuuttia, mutta myöhästyminen on enemmän sääntö kuin poikkeus: tämä rataosuus on ikivanha ja rapistunut, toistuvien turvalaitevikojen ja korjaustöiden loputon suo.

Junan ryömii eteenpäin. Se nytkyy ohi varastohallien ja vesitornien, ohi siltojen ja vajojen, ohi vaatimattomien Viktorian aikaisten talojen, jotka ovat kääntäneet häveliäästi selkensä raiteille.

Nojaan päätäni junan ikkunaa vasten ja katselen ohi lipuvia taloja kuin elokuvan kamera-ajoa. Kukaan muu ei näe niitä samalla tavalla kuin minä; edes talojen omistajat eivät luultavasti näe niitä koskaan tästä kulmasta. Minulle tarjoutuu kahdesti päivässä, vaikkakin vain ohikiitävän pienen hetken ajaksi, mahdollisuus kurkistaa muiden ihmisten elämään. Oman ko-

tinsa turvassa olevien tuntemattomien ihmisten katsomisessa on jotain selittämättömällä tavalla mieltä rauhoittavaa.

Jonkun puhelin helähtää soimaan tilanteeseen sopimattoman hilpeällä ja pirtsakalla soittäänellä. Kuluu ikuisuudelta tuntuva aika, ennen kuin puhelimeen vastataan, iloinen ralli vain raikuu raikumistaan junavaunussa. Aistin, kuinka kanssamatkustajat vääntelehtivät istuimissaan, rapistelevat sanomalehtiään, naputtelevat tietokoneitaan. Juna kallistuu ja huojuu mutkassa ja hidastaa vauhtia punaista opastinta lähestyessään. Yritän olla katsomatta ympärilleni, yritän lukea ilmaisjakelulehteä, joka ojennettiin minulle matkalla asemalle, mutta rivit ja sanat sumenevat, en pysty keskittymään mihinkään. Näen yhä silmissäni pikkuisen vaatekasan, joka lojui hylättynä ratapenkereellä.

Ilta

Valmis gin tonic -sekoitus kuohuu ulos tölkestä, kun kohotan sen huulilleni ja otan kunnon hörpyn. Juoma on kylmää ja kirpeää, ja maku tuo mieleen ensimmäisen lomani Tomin kanssa, baskilaisen kalastajakylän vuonna 2005. Aamuisin uimme vajaan kilometrin matkan lahdenpoukaman pienelle saarelle, rakastelimme syrjäisillä, salaisilla rannoilla; iltapäivisin istuimme baarissa juomassa vahvoja, karvaita gin toniceja ja katselemassa rantahietikossa laskuveden aikaan pelattavia 25 pelaajan joukkueiden kaoottisia jalkapallo-otteluita.

Otan toisen hörpyn, vielä kolmannenkin. Tölkki on jo puolityhjä, mutta se ei haittaa: jaloissani pyörivässä muovipussissa on vielä kolme täysinäistä. On perjantai, joten minun ei tarvitse potea huonoa omaatuntoa junassa juomisesta. Luojan kiitos on perjantai. Tästä se lähtee.

Sanovat, että viikonlopusta on tulossa upea. Auringon pitäisi paistaa pilvettömältä taivaal-

ta. Vanhoina hyvinä aikoina olisimme ehkä ottaneet eväät ja sanomalehdet mukaan ja ajaneet piknikille Corly Woodiin, maanneet koko päivän auringon täplittämällä viltillä viiniä siemaillen. Olisimme ehkä grillanneet takapihalla kavereiden kanssa tai istuskelleet The Rosen terassilla, polttaneet naamamme iltapäivän auringossa, hoippuneet illalla kasvot punaisina, toisiimme tukeutuen kotiin ja sammuneet autuaina sohvalle.

Kaunis, aurinkoinen ilma ja pilvetön taivas, eikä ketään leikkikaveria, ei mitään tekemistä. Tämänhetkistä elämäntilannettani on paljon vaikeampi kestää kesällä, kun päivät ovat pitkiä, kun ei voi piiloutua pimeän suojaan, kun koko muu maailma riekkuu aamusta iltamyöhään ulkona julkean, hävyttömän iloisena. Sitä on äärimmäisen uuvuttavaa seurata yksin sivusta.

Viikonloppu häämöttää edessäni, neljäkymmentäkahdeksan loputtoman pitkää, tyhjää tuntia. Nostan taas tölkin huulilleni, mutta sen pohjalla ei ole enää pisaraakaan.

Maanantai 8. heinäkuuta 2013

Aamu

On huojentavaa päästä taas 8.04:n kyytiin. Eiksiksi, että odottaisin malttamattomana pääseväni Lontooseen työviikkoa aloittamaan – Lontoo sinänsä ei kiinnosta minua ollenkaan. Haluan vain painaa selkäni junan pehmeää, samettipintaista penkkiä vasten, tuntea ikkunasta kajastavan auringon lämmön ihollani, nauttia vaunun edestakaisesta keinuvasta liikkeestä, raiteiden rauhoittavasta rytmistä. Haluan olla täällä, katselemassa radan sivussa kohoavia taloja, mieluummin kuin missään muualla.

Tällä reitillä on rikkinäinen opastin, suunnitteen puolivälissä matkaa. Oletan, että se on rikki, koska se palaa lähestulkoon aina punaisena. Useimpina päivinä juna joutuu seisahtumaan sen kohdalla, joskus vain muutamaksi sekunniksi, joskus hitaasti venyvien minuuttien ajaksi. Jos istun D-vaunussa, niin kuin yleensä istunkin, ja juna pysähtyy tähän kohtaan, niin kuin se mel-

kein aina tekeekin, minulla on täydellinen näköala lempitalooni radanvarressa: taloon numero viisitoista.

Numero viisitoista on hyvin samankaltainen kuin muutkin tämän rataosuuden varrella olevat talot: Viktorian aikainen kaksikerroksinen paritalo, jonka takana on kapea, hyvin hoidettu puutarhatilkku. Takapiha rajautuu aitaan, jonka toisella puolella on muutaman metrin kaistale eikenenkään-maata ennen junarataa. Tunnen talon jo kuin omat taskuni. Tunnen joka ikisen tiilen, tiedän yläkerran makuuhuoneen verhojen värin (vaaleanruskeat, joissa on tummansinisiä kuvioita), tiedän että kylpyhuoneen ikkunankarmien maali on lohkeillut ja että katon oikeasta laidasta puuttuu neljä kattotiiltä.

Tiedän, että lämpiminä kesäiltoina talon asukkaat, Jason ja Jess, kiipeävät joskus yläkerran suuresta liukuikkunasta terassille, jonka he ovat kyhänneet keittiön laajennusosan katolle. He ovat ihana, suorastaan täydellinen pari. Jason on tummahiuksinen ja raamikas, vahva, suoje-

levainen, hyväsydäminen. Hänellä on mahtava nauru. Jess on sitä tiettyä siroa, linnunluista naistyyppiä, todellinen kaunotar, hänellä on hyvin vaalea iho ja vaaleat, lyhyiksi kynityt hiukset. Hänellä on myös juuri sen malliset kasvot, jotka tuollaisiin hiuksiin tarvitaan: terävät, pirteän pismaiset poskipäät ja pieni, siro leuka.

Kun juna jämähtää opastimen kohdalle, etsin heitä katseellani. Jessillä on usein, etenkin kesällä, tapana juoda aamukahvit takapihalla. Joskus häntä katsellessani minusta tuntuu kuin hänkin näkisi minut, minusta tuntuu kuin hän katsoisi suoraan minuun, ja mieleni tekisi vilkuttaa hänelle. En kuitenkaan ikinä kehtaa. Jasonia ei näy yhtä usein, hän on paljon työmatkoilla. Mutta vaikka en näkisikään heitä, mietin, mitä he mahdollavat puuhata. Ehkä heillä on tänään vapaapäivä ja Jess makoilee sängyssä Jasonin valmistaessa aamiaista, tai ehkä he ovat lähteneet yhdessä aamulenkille, koska se olisi juuri heidän tapais- taan. (Minulla ja Tomilla oli tapana käydä sunnuntaisin yhdessä lenkillä, minä juoksin hiukan

tavallista nopeammin ja Tom puolet hitaammin kuin normaalisti, jotta pystyimme juoksemaan rinnakkain.) Ehkä Jess on maalaamassa yläkeran toisessa makuuhuoneessa, tai ehkä he ovat yhdessä suihkussa, Jess ottaa käsillään tukea seinälaatoista ja Jasonin kädet puristavat hänen lanteitaan.

Ilta

Käännyn aavistuksen verran kohti ikkunaa, selin muuhun vaunuun, ja avaan yhden pienistä Chenin Blanc -pulloista, jotka ostin Eustonin aseman Whistlestopista. Taskulämmintä, mutta saa kelvata. Kaadan lorauksen viiniä muovimukiin, kierrän korkin takaisin paikoilleen ja sujautan pullon käsilaukkuuni. On vähemmän hyväksyttävää juoda junassa maanantaipäivänä, ellei sitten juo hyvässä seurassa, mitä minä en tietenkään tee.

Ihmisten kasvot tulevat junassa tutuiksi, samalla vuorolla kulkevat viikko toisensa jälkeen

samat naamat mennen tullen. Tunnistan heidät ja he luultavasti tunnistavat minut. En tiedä, näkevätkö he kuitenkin, millainen minä oikeasti olen.

Ilta on kaunis, lämmin muttei liian kuuma, aurinko on jo alkanut painua hiljaa mailleen, varjot pitenevät ja puiden lehvästöt alkavat juuri värjäytyä kullanhohtoisiksi. Juna puksuttaa eteenpäin, ohitamme Jasonin ja Jessin talon, se vilahtaa ohi ilta-auringon sumentamana. Joskus harvoin, hyvällä tuurilla, heidät näkee radan tältäkin puolelta. Jos vastakkaiseen suuntaan ei ole juuri menossa junaa ja jos me kuljemme kyllin hitaasti, saatan joskus nähdä vilauksen heistä terassilla. Jos en näe heitä – niin kuin tänään kävi – pystyn kuvittelemaan heidät mielessäni. Jessin istumassa terassilla jalat pöydällä ja viinilasi kädessä, Jasonin seisomassa hänen takanaan kädet Jessin hartioilla. Pystyn kuvittelemaan, miltä hänen kätensä tuntuvat; suojelevien käsien lämmin paino. Joskus huomaan yrittäväni muistella, milloin viimeksi olen itse tuntenut ihollani toisen

ihmisen kosketuksen, edes halauksen tai lämpimän kädenpuristuksen, ja sydäntäni vääntää.

Tiistai 9. heinäkuuta 2013

Aamu

Viimeviikkoinen vaatekasa on yhä paikoillaan. Se näyttää likaisemmalta ja lohduttomammalta kuin muutama päivä sitten. Luin jostain, että juna voi repiä alleen jäävältä ihmiseltä vaatteet päältä. Ei se ole mitenkään kovin harvinaista, junan alle jääminen nimittäin. Kahdesta kolmeen sataan vuodessa, sanotaan, eli vähintäänkin yksi tapaus parin päivän välein. Tiedä sitten, moniko niistä mahtaa olla onnettomuuksia. Kun juna mataba vaatemytyn ohi, yritän katsoa tarkasti, onko vaatteissa veritahroja, mutten ainakaan näe sellaisia.

Juna pysähtyy tavalliseen tapaan opastimen kohdalle. Näen Jessin seisomassa patiolla pari ovien edessä. Hänellä on yllään kirkkaanväriinen painokuvioinen mekko ja hän on paljain

varpain. Hän katselee olkansa yli taloon, juttelee luultavasti Jasonille, joka tekee aamupalaa. Tuijotan tiiviisti Jessiä, hänen kotiaan, junan nytkähtäessä jälleen liikkeelle. En halua nähdä muita taloja, etenkin neljä ovea edempänä sijaitsevaa taloa, joka oli joskus minun kotini.

Asuin viisi vuotta Blenheim Road 23:ssa, onneni kukkuloilla ja täysin riekaleina. Nyt en pysty edes katsomaan sitä päin. Se oli ensimmäinen kotini. Ei lapsuudenkotini, ei opiskelukavereiden kanssa jaettu kimppakämpä, vaan *minun* ensimmäinen kotini. En kestä katsoa sitä. Tai no, kestä, katson, haluan katsoa, en halua, yritän olla katsomatta. Joka päivä kiellän itseäni katsomasta ja joka päivä katson silti. En pysty hillitsemään itseäni, vaikka talossa ei ole mitään, mitä haluaisin nähdä, ja vaikka kaikki näkemäni vain satuttaa minua. Vaikka muistan selvästi, miltä tuntui silloin kerran, kun huomasin, että yläkerran makuuhuoneen kermanvärinen rulla-verho oli poissa ja sen tilalla oli jotain hempeän vaaleanpunaista. Vaikka muistan edelleen, miten

tuskaiselta tuntui, kun näin Annan kastelema-
sa aidanvierustan ruusupensaita T-paita pyöreän
vatsakummun päälle pingottuneena ja miten pu-
rin huultani niin että siitä alkoi vuotaa verta.

Suljen tiukasti silmäni ja lasken kymmeneen,
viiteentoista, kahteenkymmeneen. Noin, nyt se
on ohi, ei ole enää mitään nähtävää. Juna vyöryy
Witneyn asemalle ja asemalta pois, alkaa kiih-
dyttää vauhtiaan esikaupungin sulautuessa li-
kaiseen Pohjois-Lontooseen, pientalojen muut-
tuessa graffitien peittämiksi silloiksi ja tyhjiksi
rakennuksiksi, joiden ikkunat on rikottu. Mitä
lähemmäs Eustonia saavumme, sitä hermostu-
neemmaksi tunnen itseni: paine nousee, millai-
nen tästä päivästä mahtaa tulla? Radan oikeal-
la puolella noin puoli kilometriä ennen Eustonin
asemaa on likainen, matala betonirakennus, jon-
ka seinään on kirjoitettu: LIFE IS NOT A PARA-
GRAPH. Ajattelen radansivussa lojuvaa vaate-
kasaa, ja kurkkuani alkaa kuristaa. Elämä ei ole
kirjan kappale eikä kuolema ole sulkumerkki.

Ilta

Juna, jolla kuljen iltaisin, kello 17.56 lähtevä vuoro, on hieman aamuvuoroa hitaampi – matka kestää tunnin ja minuutin, kokonaiset seitsemän minuuttia pidempään kuin aamulla, vaikka juna pysähtyy täsmälleen samoilla asemilla. Minua se ei haittaa, koska aivan kuten minulla ei ole aamuisin tulenpalava hoppu Lontooseen, minulla ei ole myöskään illalla mikään kiire takaisin Ashburyyn. Ei sillä että Ashburyssa mitään vikaa olisi, vaikka onhan siinä, se on 60-luvulla rakennettu pikkukaupunki, joka leviää pahanlaatuisen kasvaimen tavoin Buckinghamshiren sydämessä. Se ei ole yhtään parempi tai huonompi kuin mikään muukaan vastaava taajama, jollaisia täälläpäin on vaikka muille jakaa; keskustassa on kahviloita ja kännykkäkauppoja ja JD Sportsin ketjumuymälöitä, niiden ympärillä nukkumälähiöiden vyöhyke ja uloimmalla kaarella viihdekeskukset ja Tescon automarketit. Minä asun fiksi(hko)lla, uude(hko)lla asuinalueella liike-

keskustan ja esikaupunkialueen rajalla, mutta en koe paikkaa kodikseni. Minun kotini on radanvarren viktoriaaninen paritalo, josta omistin aikoinani puolet. Ashburyssa en ole asunnonomistaja, en edes vuokralainen, vaan alivuokralainen. Asun Cathyn kaksikerroksisen, tylsän, hajuttoman ja mauttoman asunnon toisessa pie-nessä makuuhuoneessa, johon hän on suuressa suopeudessaan minut ottanut.

Cathy oli opiskelukaverini yliopistolla. Tai paremminkin tuttava, emme me koskaan olleet kovin läheisiä. Hän asui asuntolan samalla käytävällä ensimmäisenä opiskeluvuoteni, ja kävimme samoilla kursseilla, joten oli vain luonnollista, että lyöttäydyimme yhteen niiden muutamien ensimmäisten pelottavan viikon ajaksi, siihen asti kunnes tapasimme ihmisiä, joiden kanssa meillä oli enemmän yhteistä. Näimme toisiamme hyvin harvoin ensimmäisen vuoden jälkeen, valmistumisen jälkeen tuskin ollenkaan satunnaisia häitä lukuun ottamatta. Mutta kun häitä oli suurin, hänellä sattui olemaan ylimää-

räinen huone, ja tuntui järkevältä tarttua tilaisuuteen. Olin varma, että ratkaisu olisi väliaikainen, asuisin siellä pari kuukautta, korkeintaan puoli vuotta, enkä oikein keksinyt parempaakaan vaihtoehtoa. En ollut ikinä asunut yksin – olin muuttanut vanhempien luota kimppakämpään ja sieltä Tomin kanssa yhteen – ja pelkkä ajatus yksin asumisesta tuntui ylivoimaiselta, joten vastasin myöntävästi. Siitä on nyt melkein kaksi vuotta.

Ei se ihan kamalaa ole. Cathy on mukava ihminen, sellaisella hiukan päällekyvällä tavalla. Hän haluaa kaikkien huomaavan, kuinka mukava hän onkaan. Mukavuus on hänelle itseisarvo, se on hänen persoonaansa määrittävä tekijä, ja hän haluaa tunnustusta siitä, jatkuvasti, lähes päivittäin, mikä saattaa käydä uuvuttavaksi. Mutta ei se mitään, voin hyvin kuvitella, että kämppekaverilla saattaisi olla pahempiakin oikkuja. Ei, ongelmana tuoreessa elämäntilanteessani (näen sen yhä tuoreena, vaikka se on jatkunut jo kaksi vuotta) ei ole Cathy eikä edes Ashbury,

vaan hallinnan menettäminen. Cathyn asunnossa minusta tuntuu jatkuvasti siltä kuin olisin vain kyläilemään tullut vieras, enkä välttämättä edes kovin toivottu sellainen. Sen huomaa keittiössä, kun tuupimme toisiamme valmistaessamme kumpikin omaa iltaruokaamme. Sen huomaa, kun istun Cathyn vieressä sohvalla, ja kaukosäädin on tiukasti hänen hallinnassaan. Ainoa paikka, joka tuntuu omaltani, on pikkuruinen makuuhuoneeni, jonne sulletun parisängyn ja kirjoituspöydän välistä mahtuu hädin tuskin kulkemaan. Huone on ihan viihtyisä, mutta ei se ole paikka, jossa oikeasti haluaisi viettää aikaa, joten roikun sen sijaan olohuoneessa tai keittiön pöydän ääressä, voimattomana, kykenemättömänä rentoutumaan. En pysty hallitsemaan enää mitään, en edes omia ajatuksiani.

Keskiviikko 10. heinäkuuta 2013

Aamu

Lämpö nousee. Kello on hädin tuskin puolta yhdeksää, ja ilma on jo raskas ja kostea. Toivon että alkaisi ukkostaa, mutta taivas on järkkymättömän tyhjä, haalean vedensininen. Pyyhkäisen hikeä ylähuuleltani. Voi kunpa olisin muistanut ostaa vesipullon.

En näe Jasonia ja Jessiä tänä aamuna, ja pettymys on käsin kosketeltava. Typerää, tiedän kyllä. Tiiraan taloa tarkkaan, mutta ketään ei näy. Alakerran verhot ovat auki, mutta pariovet ovat kiinni ja aurinko heijastuu lasista. Yläkerran iso ikkuna on myös kiinni. Jason on ehkä työmatkalla. Hän on minun luullakseni lääkäri ja tekee töitä jollekin sellaiselle maailmanlaajuiselle hyväntekeväisyysjärjestölle. Hän on aina valmiina lähtöön, laukku valmiiksi pakattuna vaatekaapin päällä; kun Iranissa sattuu maanjäristys tai Aasiassa tsunami, hän jättää kaiken, nappaa laukunsa ja on parin tunnin sisällä Heathrowilla

valmiina lentämään maailman ääriin henkiä pelastamaan.

Jess rohkeine painokuosineen ja Conversen tossuineen – kaunis, fiksu ja filmaattinen Jess – työskentelee muotialalla. Tai ehkä musiikkibisneksessä, tai sitten mainosalalla – hän voisi hyvin olla stylisti tai valokuvaaja. Hän on myös hyvä maalaamaan, todella taiteellinen ja luova persoona. Nyt näen hänet yläkerran tyhjässä makuuhuoneessa – musiikki pauhaa, ikkuna on auki, hänellä on sivellin kädessään, valtava kangasnojallaan seinää vasten. Hän maalaa puoleenyöhön saakka; Jason tietää ettei häntä kannata häiritä, kun hän työskentelee.

En minä häntä tietenkään oikeasti näe. En tiedä, harrastaako hän maalausta tai millainen nauru Jasonilla on, saati sitten millaiset ovat Jessin poskipäät. En näe hänen kasvojensa muotoa tänne asti enkä ole koskaan kuullut Jasonin ääntä. En ole koskaan nähnyt heitä lähietäisyydeltä. He eivät asuneet talossa vielä silloin kun minä asuin samalla kadulla. He muuttivat sinne sen

jälkeen, kun minä lähdin kaksi vuotta sitten, en tiedä tarkalleen, milloin. Luulen, että aloin kiinnittää heihin huomiota suunnilleen vuosi sitten, ja pikkuhiljaa, kuukausien saatossa, heistä tuli minulle tärkeitä.

En tiedä heidän nimiäänkään, joten minun piti keksiä heille sellaiset itse. Jason on Jason, koska hän on komea brittiläisiä filmitähtiä muistuttavalla tavalla, ei mikään Depp eikä Pitt, vaan ennemminkin Firth tai Jason Isaacs. Ja Jess vain sopii hyvin yhteen Jasonin kanssa, ja hänelle itselleenkin. Se sopii hänen nättiin ja huoletomaan olemukseensa. He kuuluvat yhteen, he ovat hyvä pari. He ovat onnellisia, sen näkee. He ovat juuri sitä, mitä minäkin joskus olin, he ovat minä ja Tom viisi vuotta sitten. He ovat kaikkea sitä, minkä minä olen menettänyt, he ovat kaikkea sitä, mitä minä haluaisin olla.

Ilta

Kauluspaitani on epämukavan tiukka, napit kiristävät rinnan kohdalta ja kainaloiden alla on hikiset läiskät, jotka liimautuvat kiinni käsivarren sisäpintaan. Silmiäni ja kurkkuaani kutittaa. Tänään en haluaisi matkan kestävän ikuisesti; tuskin maltan odottaa että pääsen kotiin, ulos näistä vaatteista ja suihkuun, pois ihmisten silmistä.

Katson vastapäätä istuvaa miestä. Hän on suunnilleen minun ikäiseni, kolmekymppinen, enintään kolmenkymmenenviiden, tummahiuksinen, harmaantumassa ohimoilta. Kalvakka iho. Hänellä on yllään puku, mutta hän on riisunut takkinsa ja laskenut sen viereiselle penkille. Hänen sylissänsä on paperinohut MacBook, jonka näyttö on auki. Hän on hidas kirjoittaja. Hänen oikeassa ranteessaan on hopeakello, jossa on suuri kellotaulu – kalliinnäköinen, ehkä Breitling. Mies pureksii poskensa sisäpintaa. Hän on ehkä hermostunut. Tai vain ajatuksissaan. Kir-

joittamassa tärkeää sähköpostia firman New Yorkin toimistoon, tai huolellisesti muotoiltua eroviestiä tyttöystävälleen. Mies nostaa äkisti päätään, ja katseemme kohtaavat; hän silmäilee minua ja sitten pientä viinipulloa edessäni olevalla pöydällä. Hän kääntää katseensa. Jokin hänen suunsa asennossa ilmentää vastenmielisyyttä. Hän pitää minua vastenmielisenä.

En ole enää sama nainen kuin ennen. En ole enää haluttava, olen jollain tavalla luotaantyyntävä. Kyse ei ole pelkästään siitä että olen lihonut tai siitä että kasvoni ovat pöhöttyneet juomisesta ja unenpuutteesta; on kuin ihmiset näkisivät että elämä on potkinut minua päähän, aivan kuin se paistaisi kasvoiltani, koko olemuksestani, tavasta jolla kannan itseäni.

Eräänä yönä viime viikolla, kun lähdin hakemaan lasillista vettä keittiöstä, satuin kuulemaan, kun Cathy puhui poikaystävänsä Damienin kanssa olohuoneessa. Jäin käytävään seisomaan ja kuuntelemaan. ”Hän on yksinäinen”, Cathy sanoi, ”olen todella huolissani hänestä. Ei-

kä se ainakaan auta asiaa, että hän on koko ajan yksin.” Sitten hän sanoi: ”Etkö sinä tietäisi ketään, vaikka töistä, tai rugbyjoukkueesta?” ja Damien sanoi: ”Ai Rachelille vai? Ei millään pahalla, Cath, mutta en taida tuntea ketään niin epätoivoista.”

Torstai 11. heinäkuuta 2013

Aamu

Nypin etusormessani olevaa laastaria. Se on kostea, se kastui kun pesin kahvikuppiani aamulla, ja se tuntuu tahmaiselta ja likaiselta, vaikka aamulla se oli vielä puhdas. En halua ottaa sitä pois, koska haava on syvä. Cathy ei ollut eilen kotona kun tulin, joten kävin kulmakaupassa ostamassa pari pulloa viiniä. Join toisen ja sitten päätin ottaa kaiken irti siitä että Cathy ei ollut paikalla ja paistaa itselleni kunnon pihvin, tehdä punasipulirelissiiä ja lisukkeeksi vihreää salaattia. Hyvä, terveellinen ateria. Leikkasin sormeen sipuleita pilkkoessani. Minun on

täytynyt mennä kylpyhuoneeseen puhdistamaan haavaa ja sitten hetkeksi lepäämään ja unohtaa koko kokkaussessio, koska kun heräsin, kello oli kymmenen ja Cathy ja Damien juttelivat keittiössä ja Damien taivasteli, kuinka ällöttävän siivon olin jättänyt jälkeeni. Cathy tuli yläkertaan minua katsomaan, koputti kevyesti ovelleeni ja raotti sitä hiukan. Hän kallisti päätään ja kysyi, olenko kunnossa. Pyysin anteeksi, vaikken oikein tiennyt, mitä. Hän sanoi, että ei se mitään, mutta voisinko siivota hiukan. Leikkuulaudalla oli verta, keittiö löyhkäsi raa'alta lihalta ja pihvi harmaantui työtasolla. Damien ei edes tervehtinyt minua, hän pudisti vain päätään minut nähdessään ja meni yläkertaan Cathyn huoneeseen.

Kun Cathy ja Damien olivat menneet nukkumaan, muistin että minulla oli vielä toinen viinipullo, joten korkkasin sen. Istuin sohvalla ja katsoin televisiota ääni hyvin hiljaisella, jotta he eivät kuulisi. En muista, mitä katselin, mutta josain vaiheessa minulle on täytynyt tulla yksinäinen olo. Tai iloinen, tai jonkinlainen, koska ha-

lusin jutella jonkun kanssa. Minulla on varmasti ollut palava juttukumppanin tarve, eikä minulla ole ketään kenelle voisin soittaa, paitsi Tom.

En halua puhua kenenkään muun kuin Tomin kanssa. Puhelimeni lokitietojen mukaan soitin hänelle neljä kertaa: kello 23.01, 23.11, 23.54 ja 00.09. Puhelujen pituudesta päätellen jätin kaksi viestiä. Tom on saattanut vastatakin, mutta en muista puhuneeni hänen kanssaan. Muistan ensimmäisen viestin jättämisen: luulen, että pyysin häntä vain soittamaan takaisin. Ehkä sanoin samaa toisessakin viestissä, mikä olisi kyllä ihan ok.

Juna seisahtuu tärysten punaisen opastimen kohdalle, ja katson ulos ikkunasta. Jess istuu paitiolla juomassa kahvia. Hän nojaa jalkojaan pöytää vasten ja päättään taaksepäin, kasvot kohti aurinkoa. Luulen näkeväni varjon, aivan kuin joku liikkuisi hänen takanaan. Jason. Haluaisin kovasti nähdä hänet, edes vilauksen hänen komeista kasvoistaan. Haluaisin, että hän astuisi ulos, seisoi Jessin takana niin kuin hänellä on tapa-

na, suutelisi tämän otsaa. Jason ei tule ulos, ja Jess laskee leukansa alas. Hänen olemuksessaan on tänään jotakin erilaista kuin yleensä; hän vaikuttaa raskaammalta, kuin jokin painaisi häntä. Yritän saada ajatuksen voimalla Jasonin tulemaan ulos Jessin luokse, mutta juna nytkähtää liikkeelle, eikä miehestä näy jälkeäkään. Jess on yksin. Ja nyt olen huomaamattani siirtynyt tuijottamaan entistä kotiani, enkä voi enää kääntää katsettani. Pariovet ovat selällään, keittiö kylpee auringonvalossa. En ole varma, en todellakaan ole varma, kuvittelenko kaiken vai näenkö naisen todella siellä, tiskaamassa pesualtaan ääressä. Ja onko keittiön pöydällä oikeasti pieni tyttö, sellaisessa keinuvassa vauvojen istuimessa?

Suljen silmäni ja annan synkkyyden paisua ja vallata alaa, kunnes tunne muuttuu surusta jokikin pahemmaksi: muistikuvaksi, välähdykseksi eilisestä. En pelkästään pyytänyt Tomia soittamaan takaisin. Nyt muistan – minä itkin. Kerroin että rakastan häntä yhä, että rakastaisin häntä ikuisesti. *Tom, ole kiltti, minun täytyy saa-*

da puhua sinun kanssasi. Minulla on sinua ikävä.
Ei ei ei ei ei ei ei.

Minun on pakko hyväksyä tosiasiat, niiden kieltämisestä ei ole mitään hyötyä. Tästä tulee kamala päivä, paha olo tulee pyyhkimään ylitsemi aaltona – voimakkaina, sitten heikompina, sitten taas voimakkaampina – kuristava tunne vatsan pohjalla, hirveä häpeä, kasvoille kihoava kuumotus. Puristan silmäni tiukasti kiinni, aivan kuin saisin siten tehdyn muuttumaan tekemättömäksi. Tiedän, että vakuuttelen itselleni pitkin päivää, ettei tämä nyt niin paha ole, eihän? Ei tämä ole pahinta, mitä olen ikinä tehnyt, en sentään kaatunut rähmälleni julkisella paikalla tai raivonnut jollekin tuntemattomalle keskellä kätua. En sentään nolannut miestäni grillijuhlissa huutamalla solvauksia hänen kaverinsa vaimolle. Emme riidelleet kotona enkä päätynyt huitomaan häntä golfmailalla ja lyömään reikää käytävän kipsilevyseinään. En sentään palannut töihin kolmen tunnin pituisen lounaan jälkeen ja hoiperrellut koko toimiston halki kaikkien kat-

seet selässäni Martin Milesin vetäessä minut si-
vuun ja todetessa puoliääneen: *Rachel, sinun olisi
varmaan parasta lähteä kotiin.* Luin kerran kir-
jan entisestä alkoholistista. Yhdessä kohtaa pää-
henkilö kertoi, kuinka oli ottanut suihin kahdel-
ta mieheltä, jotka oli tavannut hetkeä aiemmin
lontolaisessa ravintolassa. Mietin lukiessani, et-
tä noin huonosti minulla ei sentään mene. Ra-
jansa kaikella.